

UN VIATGE SORPRESA



GSK

María Jesús Chacón Huertas
Carmen Ramos

Aquest llibre s'ha fet gràcies al patrocini de GSK



© 2022

Autora: María Jesús Chacón Huertas
Il·lustracions: Carmen Ramos

www.weeblebooks.com
info@weeblebooks.com

Madrid, Espanya, 2022

Disclaimer:

A l'efecte de la transparència, us informem que GSK ha col·laborat en el finançament d'aquesta publicació. El seu contingut reflecteix les opinions, criteris, conclusions i/o troballes propis dels autors, que poden no coincidir necessàriament amb els de GSK.

Informació adreçada a públic general. Per més informació, consulteu amb el vostre metge

Código: NP-ES-AOU-PINS-220049(v2) 09/2022

Per a totes les persones que s'han d'enfrontar a un camí inesperat, un camí amb ombres i llums.

En aquest nou conte, us convidem a conèixer Dani, Marc i la seua família. Junts podreu compartir la seua història i conèixer les pors, frustracions i angoixes, però on també hi ha lloc per a l'alegria, els somnis i la il·lusió.

La pròpia vida és un viatge sorpresa, amb les seues pujades i baixades, però sempre amb un camí cap a l'esperança.

Preparats?

El nombre de càncers diagnosticats a Espanya l'any 2022 s'estima que arribarà als 280.100 casos i que el 2040 la incidència augmente a 341.000 casos.(1) Els càncers més freqüentment diagnosticats en dones a Espanya el 2022 seran els de mama, els de còlon i recte i els càncers ginecològics (1). A Espanya, el càncer ginecològic és el tercer càncer més comú entre dones (1,2). Entre els tumors ginecològics, el càncer d'endometri és el més freqüent seguit del càncer d'ovari i del càncer de coll uterí o cèrvix (1).

Més enllà de les dades, hem de saber que un diagnòstic de càncer no ha de ser sinònim de mort. A la nostra societat, cada vegada s'aconsegueix la curació d'una proporció més gran de casos de càncer i, en un nombre important de casos, els seus símptomes poden ser controlats de manera adequada. Cada vegada es persegueix una dedicació més gran a la recerca en aquest camp, sempre intentant aconseguir la curació per a diferents tipus de càncer o buscant la millora de la qualitat de vida de les persones que el pateixen.(3)

Área de Relaciones con Pacientes de GSK España

Referències:

1. Las cifras del cáncer en España, 2022 [Internet]. Societat Espanyola d'Oncologia Mèdica (SEOM) Publicat l'1 de febrer de 2022 [Últim accés: juliol 2022]. Disponible a: https://seom.org/images/LAS_CIFRAS_DEL_CANCER_EN_ESPANA_2022.pdf.
2. European Cancer Information System (ECIS). Estimats of cancer and mortality in 2020, for all cancer sites [Internet]. 2020. [Últim accés: juliol 2022]. Disponible a: https://gco.iarc.fr/today/online-analysis-table?v=2020&mode=cancer&mode_population=continents&population=900&populations=724&key=asr&sex=2&cancer=30&ages_group%5B%5D=0&ages_group%5B%5D=17&group_cancer=1&include_nmsc=0&include_nmsc_other=1#collapse-group-0-4
3. Creencias erróneas, mitos y pseudoterapias sobre el cáncer [Internet]. Associació Espanyola Contra el Càncer. [Últim accés: juliol 2022]. Disponible a: https://www.contraelcancer.es/sites/default/files/content-file/Creencias-erroneas-cancer_0.pdf

Amb el reconeixement i/o aval social de:



Amb el suport institucional



—Mira, Dani, un concurs! —va exclamar Marc—. Ens apuntem?

—Vols que ens apuntem? Vés, deixa't de ximpleries! —vaig contestar al meu germà intentant llevar-li la idea del cap.

—Que sí, mira, llig! —va insistir mentre llegia l'anunci de l'institut en veu alta.

—Veus, Dani? Sembla que ho han fet per a nosaltres. Tenim una història per compartir! Tan bé que escrius... Ja hem acabat els exàmens, la setmana que ve és Nadal, tens temps de sobra. És el moment perfecte!

I CONCURS DE RELATS JUVENILS

Crea el teu relat sobre UN VIATGE SORPRESA

Si tens una història inoblidable per contar, aquest concurs és per a tu
Dirigit als alumnes de 3r i 4t de la ESO

ENVIAMENT:

unviatgesorpresa@elteuinstit.com

TERMINI: 4 setmanes

PREMI: El relat guanyador serà il·lustrat per un dels millors dibuixants de la ciutat i serà publicat a les xarxes socials.

Ho vaig tornar a llegir una vegada més: «...i serà publicat a les xarxes socials». Em vaig quedar amb aquesta última frase. Vaig començar a imaginar-me que, per una remota casualitat, el nostre relat guanyara el concurs i viatjara pel món. Aquesta va ser la raó que em va espentar a atrevir-me a participar.

—D'acord, d'acord, pesat, para, que ja m'has convençut! Però... tu estàs pensant el mateix que jo, veritat? —vaig dir pensatiu.

—Sí, sí, clar! ...el viatge de la mare.

—Ja, però, de fet, no és un viatge.

—Depén de com ho mires, Dani. Tots els viatges tenen un principi i un final, veritat? Doncs això, el viatge de la mare va començar fa quatre anys i, si tot va bé, acabarà d'ací poc.

—Tens raó, Marc! És un viatge diferent...



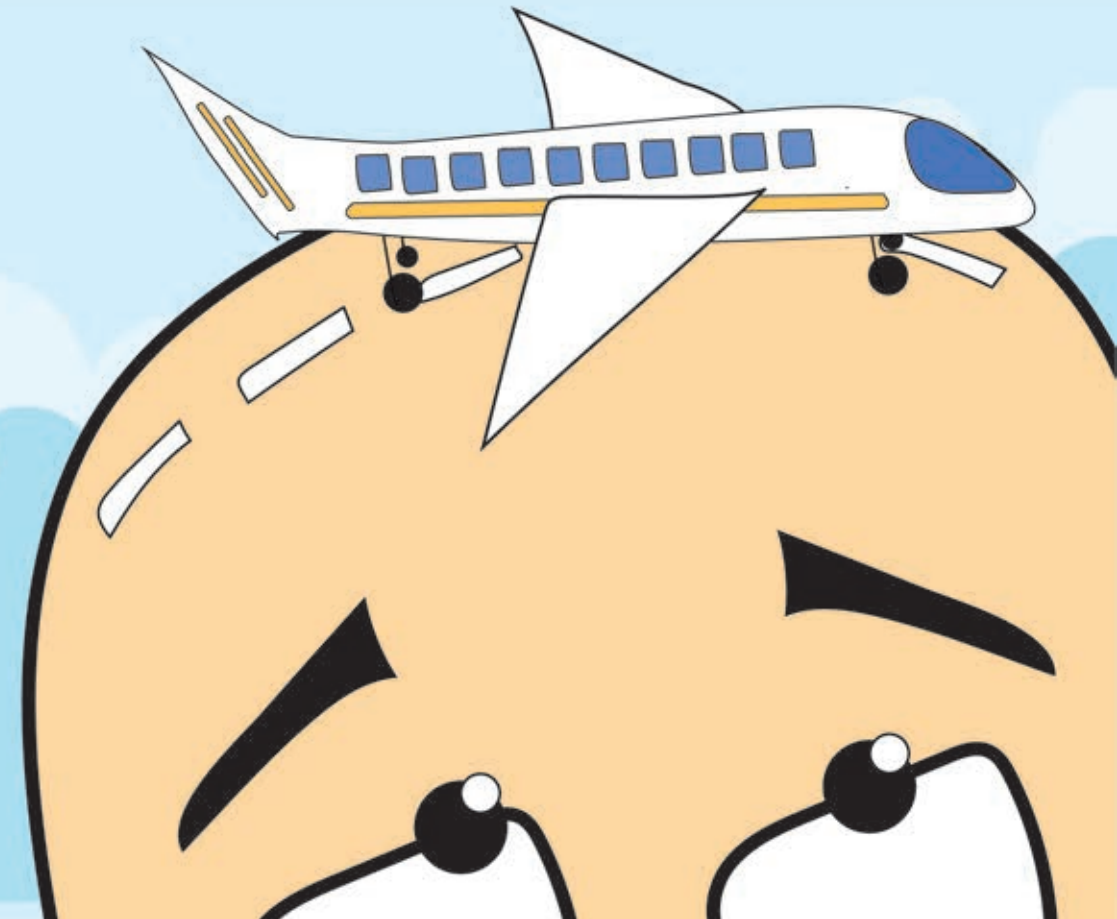
Així va ser com el meu germà bessó em va convèncer per participar al concurs. Si no fora perquè som idèntics físicament, ningú diria que som germans. Som tan iguals i diferents alhora... Ell és més atrevit i mogut que jo. A més a més, té el do de la paraula, no sé com ho fa, però és d'aquelles persones que cauen bé a tothom. El que més m'agrada és que intenta veure sempre el que és positiu del que és negatiu. En altres paraules, que Marc és l'alegria de la casa. Suppose que, per tot això, quan la mare va començar el seu viatge, jo em vaig posar a escriure en una espècie de diari que ens van regalar pel nostre aniversari. I Marc, com cada cop buscava una excusa o una altra per no escriure, doncs em va regalar el seu. Ah! Tenim una gosseta, que es diu Nela. Ens la va regalar l'oncle David quan vam fer set anys. L'oncle David és el germà de la mare, i a banda de ser el nostre padrí, és el meu oncle preferit. Em va ajudar molt amb això de la mare. Marc, però, es va refugiar en Nela.





L'oncle David viu a prop de casa nostra. Està solter. Li encanten els xiquets, per això és tan bon profe. També li agraden molt els avions, sempre està llegint sobre tot tipus d'avions. De vegades, quan érem petits, ens portava a l'aeroport perquè veirérem com s'enlairaven i aterraven. I ens explicava detalladament tot el que sabia: on s'havia fabricat un model, quant de temps havien tardat a fer un altre, quants passatgers cabien... I al final, ens parlava tant, tant que va aconseguir contagiar-nos la seua passió. Sabeu què és el més graciós? Doncs que l'oncle David és calb, és tan calb que fins i tot el seu cap sembla una pista d'aterratge, ha, ha. Mai li he vist ni un sol cabell al cap. Segur que és el calb més calb de tots els calbs del món. I no us penseu que no té pèl, no, el que passa és que li agrada afaitar-s'ho. Sempre ens ha dit que li porta sort.

Ens deia que, si tocàvem la seua calba, a nosaltres també ens portaria sort. Així que, des de xicotets, el meu germà i jo li passàvem la mà pel cap quan volíem aprovar un examen, per exemple. A mi sempre em funcionava, però al meu germà no tant, perquè de vegades suspenia. I el meu germà creia que era perquè no l'havia passat bé.



Recorde el dia que li vaig preguntar per què s'afaitava així el cap. Jo tindria uns nou anys. Llavors, ell em va pujar a la seua falda, com sempre que m'anava a dir una cosa important, i em va explicar:

—Ja saps, Dani, que sempre t'he dit que els caps calbs donen sort, veritat? Doncs, bé, aquesta és i no és la raó d'afaitar-me el cap...

—Com? No t'entenc, oncle.

—A veure com t'ho explique, menut —va dir mentre buscava les millors paraules per fer-ho—. Coneixes el meu amic Josep, veritat?

—Sí, aquell de la cabellera?

—Sí, sí, aquest. Bé, doncs aquesta cabellera que tu dius la té ara, perquè hi va haver un temps en què va estar calb, i ho va passar malament, molt malament.

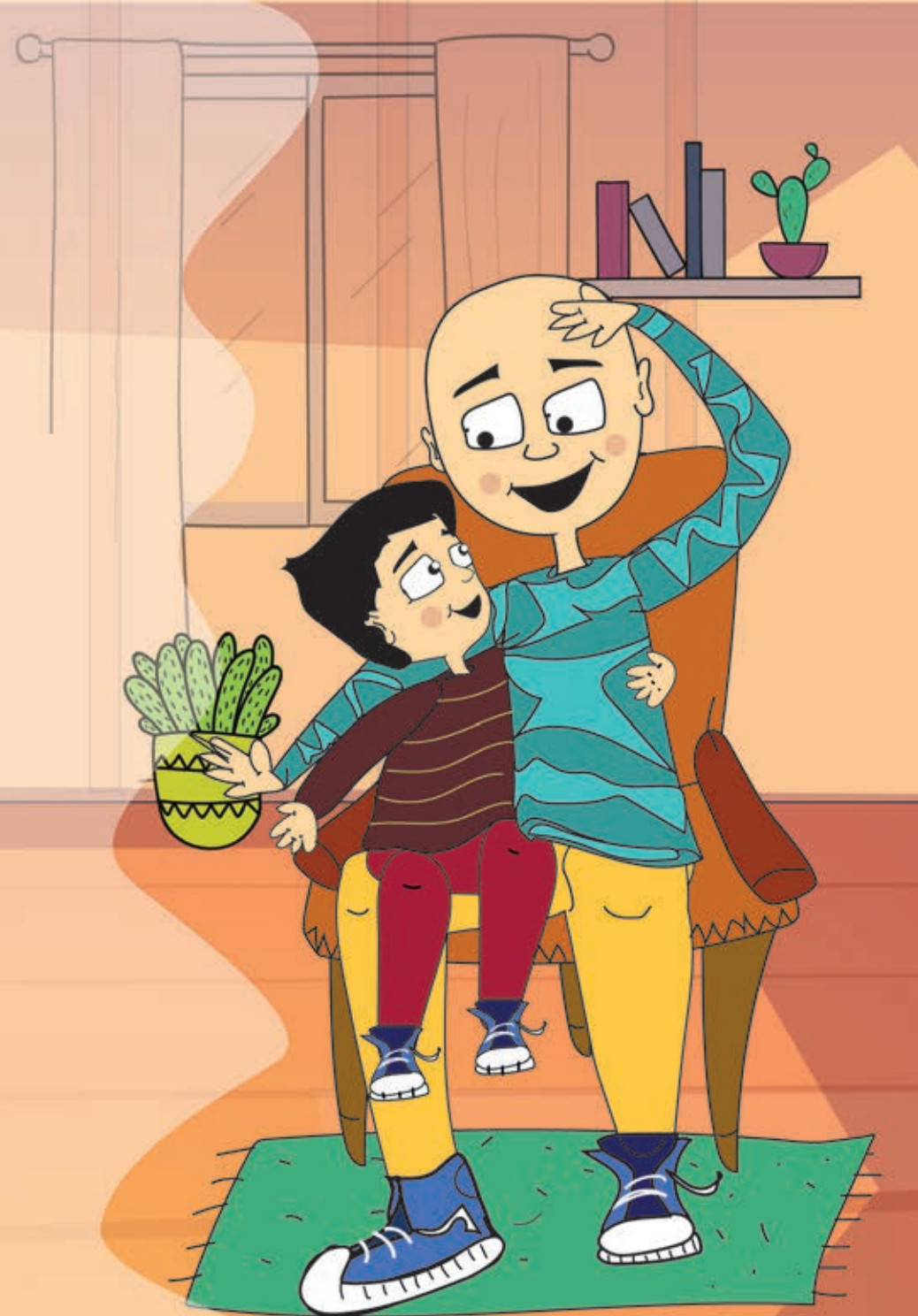
—És que va tenir càncer, oncle?

—Però, bé, Dani, jo aquí pensant com explicar-t'ho i tu vas i m'ho deixes anar així, sense més ni més.

—És que ahir, a l'hora del pati, vam estar parlant del càncer amb els meus amics. Isabel ens va dir que el seu avi tenia càncer de post... de pos... data? O alguna cosa així.

—He, he, he! —Va riure el meu oncle—. Càncer de pròstata, Dani, de pròstata —em va corregir.

—Ah, d'acord! És que com va començar a dir-nos que, amb la medicina que li posarien, li caurien els cabells, doncs... no vaig sentir bé el nom.



—Clar, normal! Bé, exactament això va ser el que li va passar al meu amic Josep, encara que ell no va tindre càncer de pròstata, sinó de pulmó. Aquesta medicina que dius, que es diu quimioteràpia, és tan forta que fa que caiguen els cabells. Això sí, després, quan s'acaba el tractament, els cabells tarden un temps a créixer, però ho fan amb més força que abans. Per això, Josep presumeix ara tant de la seua cabellera.

—Ja, però què té a veure això que tu estigues calb?

—Doncs, veuràs... saps què passa? Que, igual que tu em contes les teues coses, el meu amic ho va passar tan malament, sobretot al principi, que ell es va refugiar en mi i em contava com se sentia. Crec que el dia que pitjor ho va passar va ser quan va decidir anar a la perruqueria perquè el raparen. «No vull veure com em cauen els cabells a poc a poc, David. Demà aniré perquè em rapen», em va dir el meu amic.

»Llavors, jo, mirant de llevar-li importància, li vaig suggerir: Demà? I per què no ara? Jo et puc rapar, tinc ací la maquineta. Vaig a buscar-la».



Josep em va mirar sorprès. Ni tan sols li vaig donar temps a respondre'm perquè me'n vaig anar directe al bany i vaig tornar de seguida amb la maquineta de tallar els cabells. «Veus?, ací està! Jo ja estic preparat, i tu?», li vaig preguntar. Es va quedar parat, en silenci, vaig seguir sense dir ni una paraula. La seua mirada fixa em va despistar. Al final, ell també em va sorprendre amb la seua rotunda i jocosa resposta: «Preparat, David! Però compte! No em faces cap trasquiló!, eh?».

»I així va ser com vaig rapar el cap al meu amic Josep. Quan vam acabar, es va mirar al mirall i no va poder dissimular la seua tristesa en veure's. Aleshores, jo, gairebé sense pensar-ho, vaig tornar a agafar la maquineta i, mentre li la donava, li vaig dir: «Tingues, ara em toca a mi. Jo també estic preparat!». «Però, què dius? Estàs boig?», em va contestar gairebé enfadat. «Vinga, vull que em rapes!», li vaig repetir. I el meu amic Josep em va rapar, Dani. I des de llavors, estic calb com dius tu. No et penses, no ho tenia pensat. Va sorgir així en aquell instant. Va ser com una manera de recolzar-lo en aquell moment tan dur per a ell.



Veus? Si et dic que el meu oncle David mola, és que mola de veres. De xicotets, gairebé sempre anàvem amb ell a l'escola perquè treballa a la nostra escola, clar. Així la mare podia anar-se'n abans a treballar. L'oncle David i la mare van nèixer en un poble xicotet, Monfuentes. La nostra casa del poble està a la plaça, i la de l'oncle, al carrer del darrere, just al costat del parc. Tant de bo tots els xiquets tingueren un poble. A Marc i a mi ens encanta anar. I és que estar al poble és com estar en un altre món. Està prop de la ciutat i lluny del soroll i de les hores del rellotge. Quan més anem al poble és a la primavera i a l'estiu. Però, de vegades, quan neva, també ens escapem algun cap de setmana. I és que, al poble, el pare i la mare ens deixen eixir sols amb la bici. Sempre ens diuen que al poble no hi ha tant de perill com a la ciutat. Un dels meus moments preferits és quan, al final de l'estiu, anem tots quatre amb bici a agafar eixes enormes móres que, segons la mare, només existeixen al seu poble. Jo crec que és una mica exagerada, la veritat. I el pare també ho creu. Quan acaba l'estiu i pugem al cotxe per tornar a casa, estem tan tristos i alacaiguts que el meu germà li fa la mateixa pregunta al pare:



—Pare, podem vindre el cap de setmana que ve?

—Bub-bub! —lladrava Nela, com si ella també volguera tornar.

I el pare, abans que Marc acabara la seua pregunta de sempre, també li contestava amb la mateixa resposta.

—Ja veurem, fill, potser sí, potser no! Qui sap què passarà el cap de setmana que ve? Deixa que la vida et sorprenga, Marc. Cal viure el dia a dia.

Aquesta és una de les frases preferides del pare: «Cal viure el dia a dia». Crec que, de tant sentir-la, al final, aprendré algun dia, no? I tant que la vida ens sorprén; el pare tenia raó. En poc temps, vam tindre dues sorpreses seguides: una bona i una dolenta.

CAL VIURE EL DIA A DIA



La bona va arribar el dia que vam fer deu anys. L'oncle David era gairebé sempre dels primers a felicitar-nos, però aquell dia, com ens van portar el pare i la mare a l'escola, no el vam veure. Tampoc ens va tocar per telèfon, que estrany. Crec que el pare i la mare estaven conxorxats amb ell, perquè no li van donar importància. A la vesprada, vam fer una berenada a casa. Van vindre els nostres amics i també la millor amiga de la mare, Mercé. Quan se'n van anar els nostres amics, la mare li va enviar un missatge a l'oncle perquè vinguera. Això m'ho va contar l'oncle després, perquè jo no me'n vaig adonar. En sonar el timbre, Marc i jo vam anar corrents a obrir.

—Uncle, per fi, pensava que se t'havia oblidat el nostre aniversari! —va exclamar Marc.

Ens vam abalançar sobre ell i li vam fer una besada gran. Ell ens va felicitar estirant-nos deu vegades de les orelles.

—Però com anava a oblidar-me'n, això és impossible! Si me'n recorde abans del vostre aniversari que del meu, he, he.



L'oncle va saludar la mare, el pare i Mercé, a qui també coneixia i ens va preguntar si li havíem guardat un tros de pastís.

—Clar, oncle, aquest tros tan gran és per a tu! —li vaig dir.

Marc va vindre cap a mi i em va xiuxiuejar a l'orella que que estrany que l'oncle no ens haguera portat cap regal. La mare ens va veure i ens va cridar l'atenció:

—Xics, no parleu baixet, és de mala educació! Què passa?

—Res, mare, ho sent! —va exclamar Marc.

—Deixa els xiquets, dona, no passa res! —ens va defensar l'oncle.

La mare li va insistir perquè menjara alguna cosa més que el pastís, però l'oncle no va voler. Quan va acabar de menjar-se'l se'n va anar cap al penja-roba i va traure de la seua bossa dos sobres.

—Bé, bé, ara el regal dels meus xics! Això és per a vosaltres!

—Un sobre? —va preguntar Marc impacient.

—Un sobre i... el que hi ha dins del sobre.



Marc i jo vam obrir amb compte els sobres. A cada un hi havia com dues cartolines xicotetes...

—Però quin regal tan estrany, oncle!

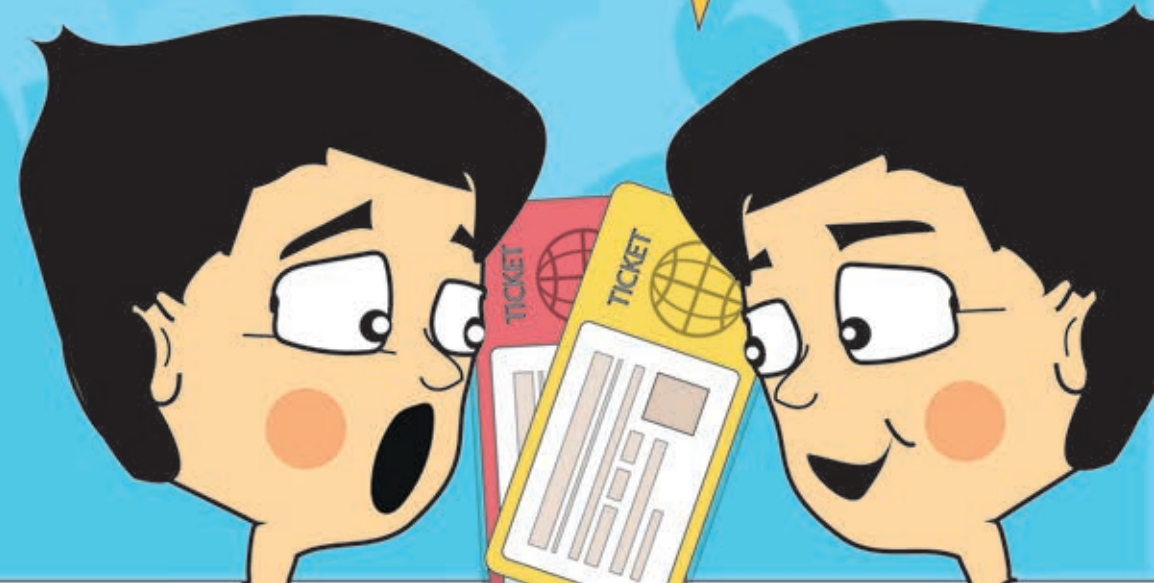
—Va, llegiu el que posa!

Vam començar a llegir-les i... no ens ho podíem creure!

—Mare, pare, visca, són bitllets d'avió!

—Gràciessss, oncle, eres el millor! —li vaig dir boig de content.

La mare i el pare es van sorprendre tant com nosaltres. Ells tampoc ho sabien. Només faltaven tres setmanes per al viatge. Aleshores, la mare va agafar els bitllets i els va ensenyar al pare, assenyalant la data.



—Què passa, germana? —va preguntar l'oncle.

—No, res, només estava mirant la data, pensava que coincidia amb el dia que he d'anar al metge, però no. Quin regalàs, germanet!

—Al metge?, et passa alguna cosa? —li va preguntar preocupat.

Vaig veure com la mare mirava el pare, i com el pare va assentir amb el cap. Aleshores, la mare va respondre:

—Tinc un petit bony al pit, segur que no és res, però, per precaució, el meu metge m'ha enviat a l'especialista.

—Tenim cita la setmana que ve. Així ens quedarem tots més tranquils! —va sentenciar el pare—. I vosaltres, xics, no teniu deures per demà? Acomiadeu-vos de Mercé i de l'oncle i prepareu els deures de demà, vinga.

—D'acord, pare!

Se'n van anar a la nostra habitació superfeliços. Anàvem a viatjar en avió per primera vegada! El meu germà i jo estàvem tan emocionats que gairebé ens vam oblidar de la mare. Aquell dia va ser la primera vegada que la vam sentir dir que tenia un bony. I encara que els dos sabíem que hi havia bonys bons i dolents, l'ingenu del meu germà va intentar convèncer-me que el de la mare segur que seria bo perquè estava convençut que la calba de l'oncle, que és el nostre amulet de la sort, sempre ens protegia.



L'endemà, al col·le, els vam contar als nostres amics allò del viatge. El meu amic Paco em va dir que tampoc era per a tant, que ell ja havia viatjat dues vegades en avió, i que era una mica exagerat. Em va recordar allò de la mare amb les móres del poble. I Valeria, la millor amiga de Marc, li va comentar al meu germà que viatjar en vaixell era molt més emocionant que anar en avió. Semblava que no s'alegraven.

Quan vam arribar a casa, ho vam contar a la mare i ella li va llevar importància.

—No us preocupeu, xics, és normal! Ells ja han viatjat en avió i, a més, no tenen la sort de tindre un oncle com l'oncle David, que els explique tot el que vosaltres sabeu sobre els avions.

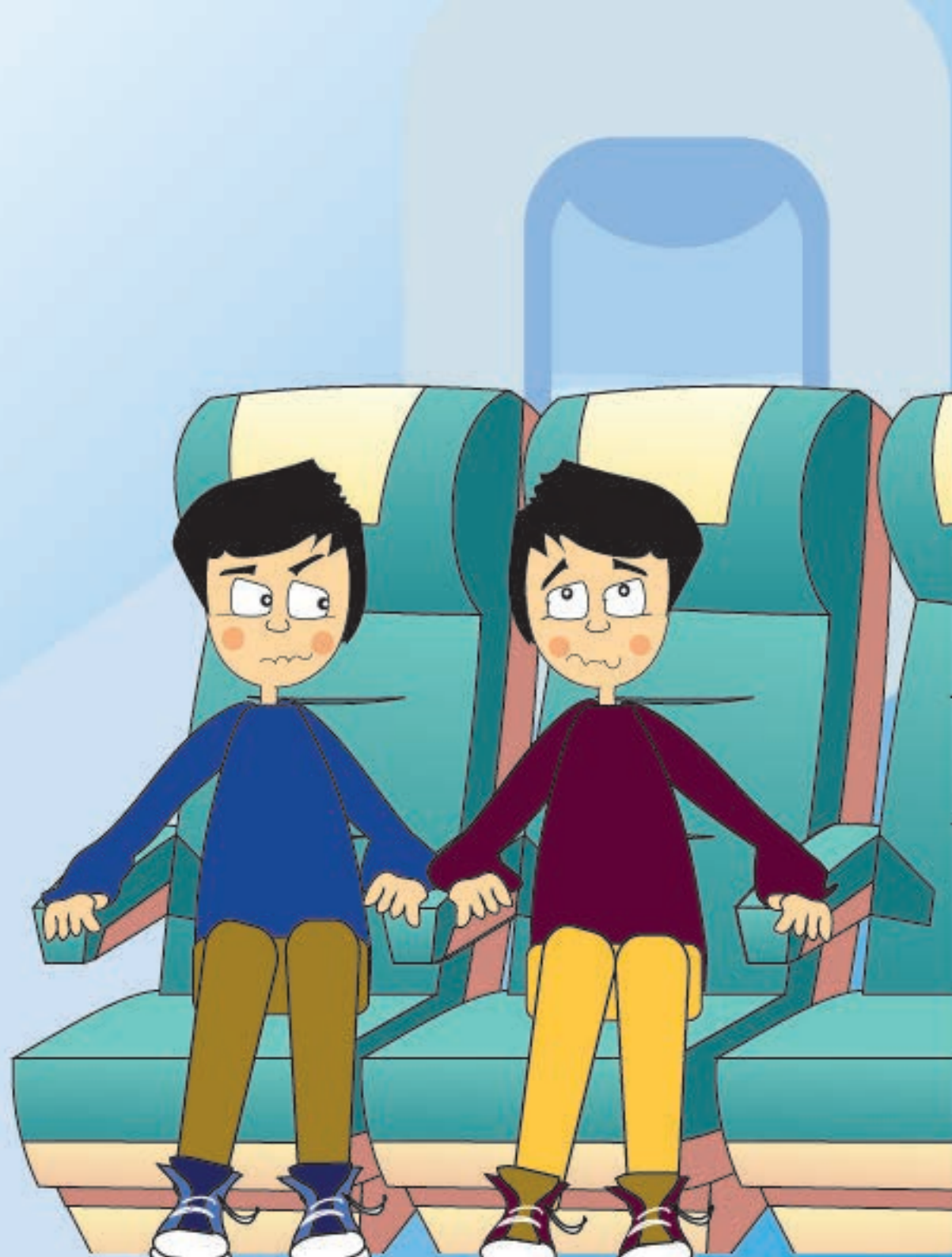
—És veritat, mare! —vaig respondre.

—El pare i jo també estem molt il·lusionats amb aquest viatge. Ja veureu, serà meravellós!

—I si ens maregem a l'avió, mare? —li vaig preguntar una mica angoixat.

—Tant que us agrada llançar-vos per les tirolines, com aneu a marejar-vos? No ho crec!

—Eres la millor mare del món! —va exclamar el meu germà.



I és que és veritat, la mare és la millor. Quan el pare ve, de vegades, enfadat de la feina, li ho conta a la mare i, de seguida, aconseguix tranquil·litzar-lo. I quan al meu germà o a mi ens passa alguna cosa, ni tan sols cal que li ho diguem perquè ella ja ho intueix. És com si es posara unes ulleres de mirar per dins o alguna cosa així, crec que té un superpoder.

A la mare sempre li ha agradat cuidar-se. Tracta de fer esport dues o tres vegades a la setmana. Fa uns anys, va decidir començar a córrer. I quan va aconseguir córrer cinc quilòmetres, va convèncer la seua amiga de l'ànima perquè anara a córrer amb ella. Ara, les dues corren dotze quilòmetres! Així és ma mare; jo li dic que és la reina del a poc a poc. La seua frase estrella és que «tot passa per alguna cosa i que el que és veritablement important a la vida passa sempre a poc a poc».

Des del dia del nostre aniversari, la mare no ens va tornar a dir res més del seu bony. Ni tampoc va anar a córrer, que estrany!

—Mare! No has quedat per córrer amb Mercé aquesta vesprada?

—No, Dani, no. No em trobe bé, estic una mica cansada. Serà de la feina. A veure si la setmana que ve estic millor, ja se'm passarà.



La mare va intentar dissimular, però no se li donava gaire bé. Jo sabia que, si la mare no feia esport, era perquè estava malament de veritat. Li vaig comentar a Marc que estava una mica preocupat per això de la mare.

—I si la mare està malament per allò del bony, Marc?

—Que no, Dani, ni ho penses, ja veuràs com no! És que la mare no para, per això està tan cansada. Queden tres dies per al metge, no?

—Sí, divendres al matí.

Durant aquests tres dies a casa no parlàvem d'una altra cosa que no fora el viatge: que si el temps que faria, la roba que portaríem, els llocs que visitaríem i, el millor de tot, el pare no parava d'ensenyar-nos les fotos que hi havia a internet del parc d'atraccions on aniríem. Quina passada! Aquella setmana se'ns va fer eteerna, semblava que el temps no passava... fins que, per fi, va arribar el dia que la mare va tornar de la cita amb l'especialista, l'oncòleg. I aleshores, ens va donar la segona sorpresa, la dolenta...



Ho recorde com si fora ahir. Aquell divendres, el meu germà i jo no tornàvem a casa tan contents com de costum. Ens trobàvem nerviosos, clar. Quan estàvem a punt d'arribar al portal, l'oncle va rebre un missatge de la mare dient-li que pujara amb nosaltres. El pare estava esperant-nos amb la porta oberta.

—Com estan els meus xics? Com ha anat el col·le?

—Hola, David! Hola, pare! I la mare? Què us ha dit el metge?

—li va preguntar el meu germà accelerat.

—Veniu, anem! Ara us ho contem, hem de parlar.

No m'agraden gens aquestes tres paraules. Quan algú diu «hem de parlar», vol dir que el que contarà és una cosa dolenta, veritat que sí? A les pel·lis també passa. Vam anar directes al saló sense dir ni una paraula. La mare estava asseguda al seu lloc. Li vam fer una besada, i el meu germà i jo ens vam seure un a cada costat. El pare, al sofà de davant, i l'oncle, a l'altre. Aleshores, la mare va començar a dir-nos això que no volíem sentir:



—Bé, ja sabeu que aquestes últimes setmanes no em trobava gaire bé. Volia pensar que només era cansament acumulat, però no. L'oncòleg m'ha confirmat que aquell bony que tinc al pit és un tumor maligne, així que he de començar el tractament ja.

—Dins del mal —va prosseguir el meu pare—, l'hem agafat en la seua fase inicial, i això és una bona notícia.

Nela, que estava gitada als peus del pare, va ploriquejar una mica, com si estiguera trista. Marc es va enfadar pel que havia dit el pare.

—Això no és una bona notícia! Tindre càncer no és una bona notícia! —va exclamar.

—El meu germà té raó, que la mare tinga càncer no és una bona notícia, pare! —vaig dir, aguantant-me les ganes de plorar.

—Per descomptat que no! Em referisc al fet que és molt important que ho hàgem detectat a temps —va argumentar el pare.

—Així és, xics. Tranquil·litzeu-vos —el va defensar la mare—. Ja sabeu que el càncer és una de les malalties més esteses i, tot i que hi ha bastants tipus de càncer, la ciència ha avançat tant hui en dia que molts d'ells es curen. El que el pare vol dir és que, si no m'haguera eixit aquest bony, potser no me l'haurien detectat fins que haguera estat més avançat. Veieu com és una bona notícia?



Una vegada més, la mare gairebé ens va convèncer. Encara que el meu germà i jo seguíem una mica atordits, sense saber què dir. Aleshores, la mare va prosseguir:

—El pare i jo hem preferit contar-vos-ho des del primer moment perquè la nostra vida canviarà una mica. Em sap greu, xics, el que em fa més mal és que haurem d'endarrerir el nostre viatge. David, creus que podràs canviar els bitllets?

—Segur que sí, demà mateix em passe per l'agència, a veure què em diuen.

—Mare, no et preocupes pel viatge, ja anirem quan estigues bona, veritat que sí, Marc?

—Clar que sí! Ara ens ha tocat un altre viatge: un viatge sorpresa, mare. I nosaltres t'acompanyarem. Aquest viatge també el farem junts! —va exclamar el meu germà.

—Ho sé, amor meu, sou els millors! Encara que tem que tindrem algunes corbes...

Que orgullós estic del meu germà, quines paraules més boniques! La mare es va emocionar i se li van escapar algunes llàgrimes. Aleshores, la vam abraçar fortament. Nela es va acostar perquè l'acariciàrem.



—Bub-bub, bub-bub! —va lladrar movent la cueta.

—Vinga, ja està bé de sentimentalismes. Traieu Nela a passejar una estoneta, xics?

—va dir la mare assecant-se les llàgrimes—. No ha eixit des d'aquest matí. Ja continuarem parlant el cap de setmana, d'acord?

L'oncle es va quedar una estona més amb la mare mentre el pare, Marc i jo vam anar a traure Nela.

—David, la setmana que ve comence ja la quimio. M'agradaria que m'ajudares a tallar-me els cabells. Quan tens una estona? Preferisc que em rapes abans que em caiga. He pensat comprar-me una perruca. Aquest cap de setmana, explicarem als xics el que ens ha dit l'oncòleg, en què consisteix el tractament... No volia atabalar-los el primer dia. Ja saps, germà, millor assumir-ho...

—A poc a poc, germaneta, clar que sí. Els xics ja són grans i responsables. Ho portaran bé, ja ho veuràs.

—Sí, això espere. Tot i així, és una situació difícil per a tots.

—Tu eres forta, ara només t'has d'ocupar de tu i de fer tot el que et diga el metge. I procurar estar tan relaxada com siga possible. Si voleu, algun cap de setmana em puc emportar els xics al poble. Els vindrà bé.

—Bé, ja veurem. Sí, és una bona idea, David. Gràcies per tot, eres un sol.



L'endemà, mentre el meu germà i jo vam anar a fer la compra amb el pare; la mare es va quedar a casa. Vam ajudar el pare a col·locar-la i, després, el pare li va preparar un café ben calent a la mare. Aleshores, vam seure amb ella i vam seguir parlant del tema. Nela estava profundament adormida.

—Però, xics, no em mireu amb aquesta cara, que estic bé! La setmana que ve comence ja la quimioteràpia.

—Ja?, tan prompte? —li vaig preguntar angoixat.

—Sí, Dani, com més prompte millor. Ja sabeu que la quimio és un dels medicaments per tractar el càncer.

—A l'avi d'Isabel només li van donar radioteràpia, mare.

—I tu com ho saps, fill?

—M'ho va contar Isabel un dia a l'hora del pati. I l'oncle també em va contar això del càncer de pulmó del seu amic Josep...

—Normal, el càncer és més comú del que pensem. Poca gent hi haurà que no conega algú amb càncer. El que passa és que encara hi ha famílies que prefereixen amagar-ho als fills quan són xicotets. La mare i jo pensem que el millor per a tots és parlar-ne. Si ens voleu preguntar alguna cosa... —va intervindre el pare.



Aleshores, al meu germà li va faltar temps per preguntar l'única pregunta que no tenia resposta:

—I amb la quimioteràpia que et posaran, et curaràs, mare?

—Bé, la quimioteràpia és la medicina que tractarà el meu càncer, sí. I ajudarà que el meu càncer desaparega. Encara que la veritat és que és tan fort que debilitarà una mica el meu organisme. I sabeu per què?

—No, per què? —vam preguntar els dos alhora.

—Doncs perquè la quimio de cada pacient, a més de matar les cèl·lules dolentes, també mata les bones. Aleshores, això fa que disminuïsqen les defenses i, per tant, el cos s'afebleix. La quimio, a més d'ajudar a què el càncer desaparega, també serveix per alleujar els símptomes de la malaltia, disminuir el risc que torne a aparèixer i ajudar les persones.

Vaig escoltar amb atenció tot el que ens estava explicant la mare. Crec que el meu germà no perquè estava desitjant amollar la següent pregunta.



—I... llavors, se't cauran els cabells, veritat? —va dir.

—Sí, però no, Marc.

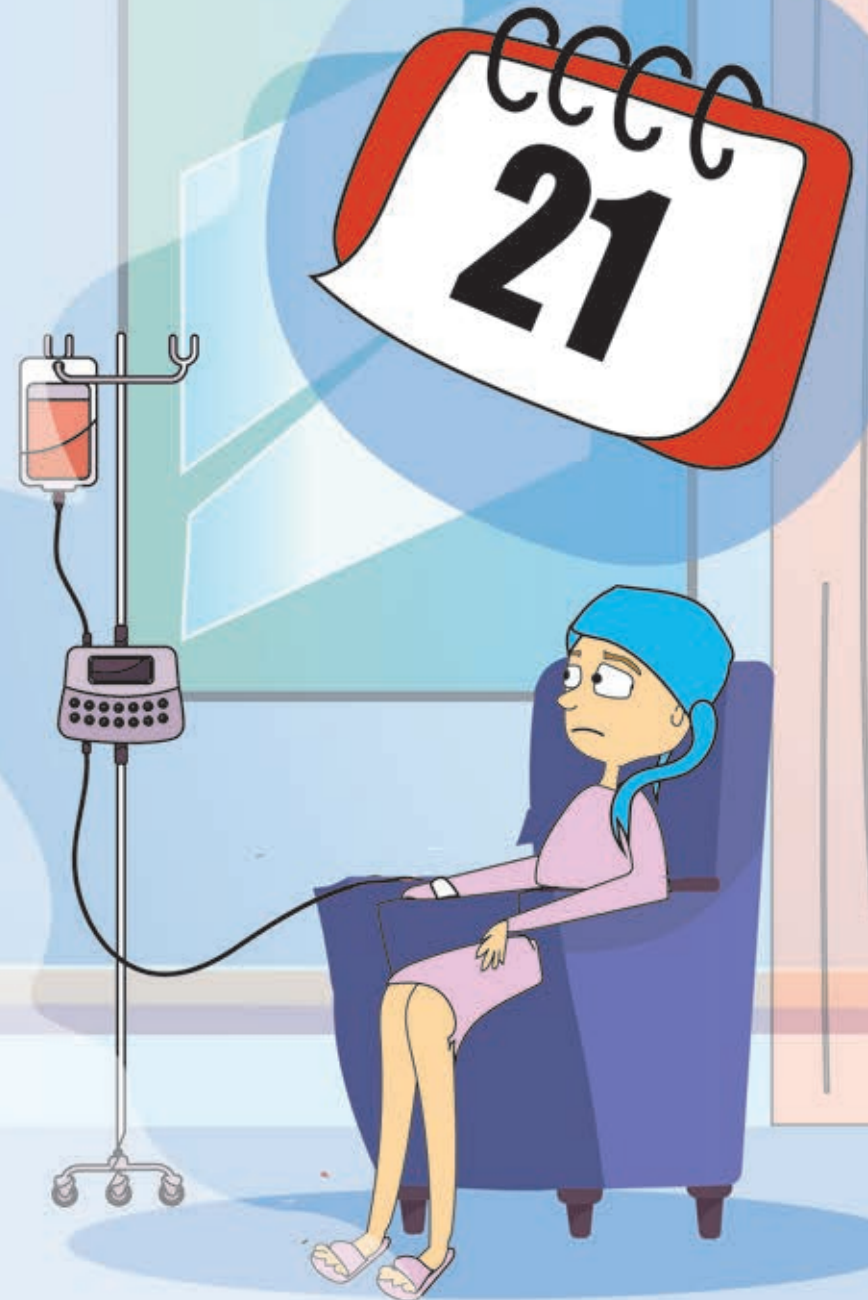
—Ehhh?

—M'imagina que sí, clar. Em referisc al fet que ja he quedat amb l'oncle en què divendres a la vesprada me'ls raparà. L'ajudareu? Si voleu, me'ls talleu vosaltres una miqueta, primer, i, després, ell em deixarà el cap com Caillou, he, he, he. Ah! I em compraré una perruca encara que només me la pose per eixir al carrer.

—Igual és millor que et quedes a casa, mare —vaig opinar.

—A veure com em senta la quimio, Dani. En principi, la meua idea és fer vida tan normal com siga possible. M'imagina que els primers dies estaré una mica fluixeta, però intentaré seguir la meua marxa. I si no puc córrer, doncs caminaré. L'important és seguir... i amb els cuidadors que tinc, quina sort la meua!

La mare era increïble, gairebé ens anima ella a nosaltres. I ho va tornar a fer: va aconseguir fer d'un moment difícil un moment especial. Ens va explicar que li donarien cicles de quimioteràpia.



Des d'aquell dia, el meu germà va estar estrany, no semblava el mateix. Era com si estiguera enfadat amb el món. A penes parlava, i sempre buscava una excusa per tancar-se a la seua habitació. Llavors, jo, sense que s'adonara, obria la porta amb compte perquè entrara Nela. I amb ella sí que parlava, sí, el sentia xiuxiuejar tot allò que no gosava contar-nos a nosaltres.

Divendres a la vesprada, vam tornar a casa amb l'oncle. Era la vesprada que havia quedat amb la mare per tallar-li els cabells. Marc es va tancar directament a la seua habitació, encara que aquesta vegada va ser ell qui va deixar la porta entreoberta. La mare va intentar convèncer-lo perquè isquera amb el pretext de fer-se una selfie. No ho va aconseguir. El pare i l'oncle ho van preparar tot al saló. Jo dissimulava, com si estiguera bé, però la veritat és que no ho estava. I vam començar a tallar-li els cabells a la mare. Primer, el pare i, després, jo. Que malament ho vam fer! Quins trasquilons...

—Però, xics, què m'esteu fent!?! Dani, ja et dic jo que com a perruquer no et guanyes la vida, he, he, he!



La mare va tornar a cridar Marc. Es va sentir la porta, com si anara a eixir, però no, falsa alarma. Marc no va eixir. Volia, però no podia.

—Ara em toca a mi! —va dir l'oncle—. Preparada perquè et passe el tallagespa?

—Preparada! —va exclamar la mare.

I l'oncle va començar. No li va costar ni cinc minuts deixar-li el cap a la mare com el seu. Aleshores, em va vindre al cap el dia que l'oncle em va contar la història del seu amic Josep i ell. I sense pensar-ho, vaig exclamar:



—Jo també vull, oncle! Rapeu-me com a la mare, perfa!

La mare i el pare es van mirar esbalaïts.

—De cap manera, Dani! Ni se t'ocórrega, no tens per què fer-ho.

—Que sí, mare, que vull rapar-me, així, després, el pèl em creixerà més fort! —vaig exclamar mirant l'oncle, com si aquesta fora la verdadera raó.

Aleshores, l'oncle em va mirar emocionat i orgullós. Era l'únic que sabia la verdadera raó per la qual ho feia. De sobte, Nela va aparéixer al saló. I darrere seu, vam sentir uns passos d'algú que s'acostava... Era Marc!

—I jo també! Després, a mi, oncle. Vull que em rapes com a la mare! —va exclamar el meu germà amb els ulls brillants.

La mare es va posar molt contenta de veure Marc. En aquell moment, per fi, els cinc ens vam fer la selfie que la mare tant volia. Bé, els cinc no, els sis, perquè Nela també va eixir. Ens va costar convéncer el pare i la mare perquè l'oncle ens rapara, però, al final, ho vam aconseguir.



Per fi, des d'aquell moment, al meu germà se li va passar l'enuig amb el món. Va deixar de parlar només amb Nela i va tornar a ser el nostre Marc de sempre: l'alegria de la casa.

Aquell cap de setmana, la mare es va comprar la perruca. Tal com li va comentar el metge, la primera setmana de la quimio la va passar regular, tenia bastants nàusees. Però, després, si no fora per això dels cabells, feia vida normal i semblava que no tinguera càncer. Quan la mare ens va dir que tenia càncer, jo no vaig entendre bé allò de les corbes. Ara sé que feia referència a la quimio.

La mare anava a l'oncòleg una vegada cada tres setmanes. El dia anterior a la cita, sempre s'havia de treure sang. A la mare li encantava contar-nos com d'amables eren tots a l'hospital de dia, que era on li posaven el goter amb la quimio.

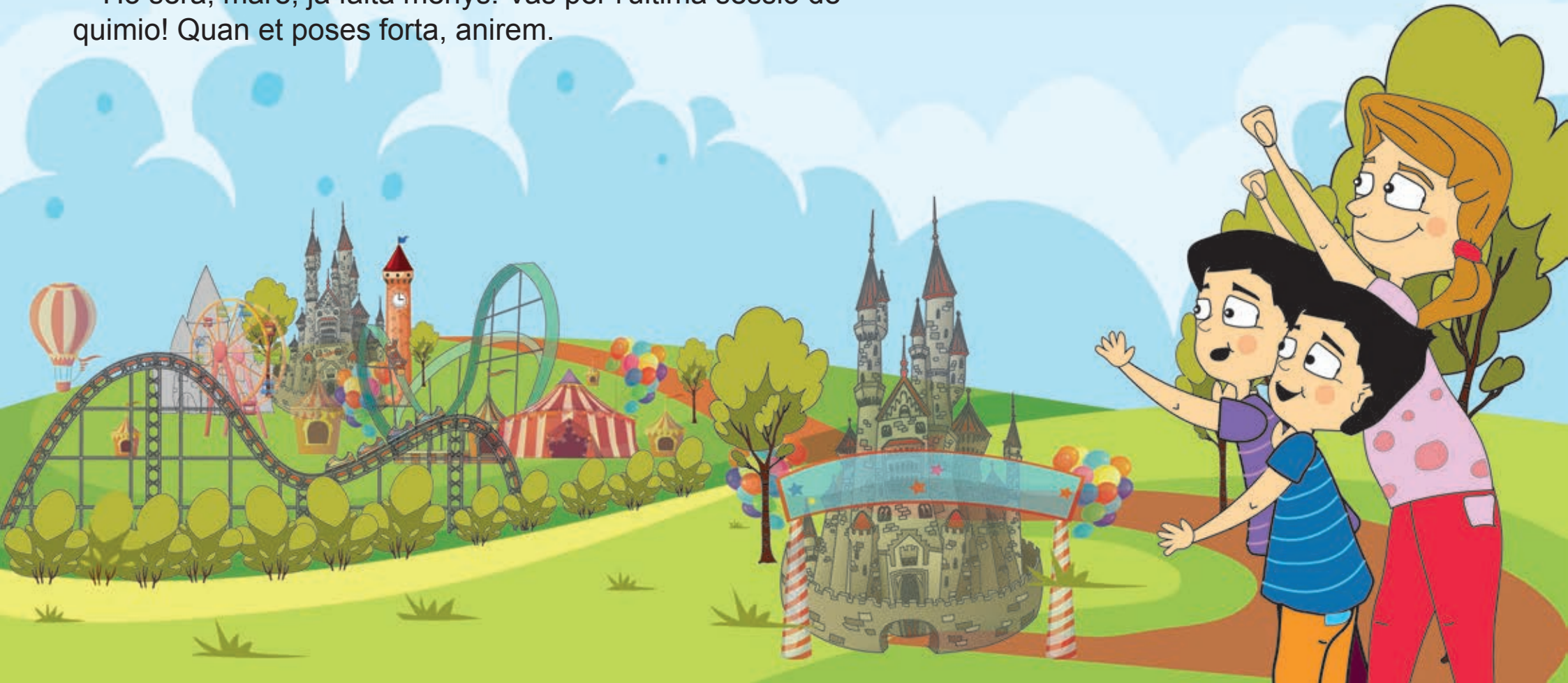


—Quina infermera més simpàtica m'ha tocat, xics! Eli em va explicar des del primer dia tots els efectes secundaris que podria tindre amb la quimio. Un altre dia que no estava ella, va ser Elena la que em va recomanar que seguira fent exercici moderat, que vinguera a l'hospital relaxada... I el meu oncòleg ja ni us conte. Són meravellosos. I sabeu quin és el meu pensament preferit per relaxar-me abans de la quimio?

—No, mare —va dir el meu germà intrigat.

—Doncs pense en... el nostre viatge! Ens imagine a l'aeroport, pujant a l'avió, gaudint al parc d'atraccions... I em fa tan feliç pensar-ho que de vegades fins i tot crec que és real.

—Ho serà, mare, ja falta menys! Vas per l'última sessió de quimio! Quan et poses forta, anirem.



Dos mesos després d'acabar amb la quimio, li van començar a créixer els cabells a la mare. Que guapa estava! Ara li eixia més arrissat que abans. Va anar agafant forces a poc a poc. I com que tot semblava anar bé, ja només anava a l'oncòleg una vegada cada tres mesos. Llavors, vam tornar a anar al poble sempre que podíem. Com ho havíem trobat a faltar! Des que a la mare li van diagnosticar el càncer només havíem anat tres vegades amb l'oncle, a fer una volta, com diuen ells.

I va arribar el dia en què Marc i jo complíem dotze anys. Aquesta vegada sí que es van conxorzar els tres per al nostre regal.

—Vinga, xics! No voleu obrir el regal o què? Però on esteu?

—Ja anem! —va cridar Marc des de la seua habitació.

—Què és açò? Quines caixes més grans!

—Però, què ens heu comprat? —va preguntar el meu germà atordit.

—He, he, he, no us refieu de les aparences! —va dir el meu oncle somrient.



El meu germà i jo vam començar a desembolicar les dues caixes enormes. I en traure el paper de la primera, hi havia una segona, també embolicada. I després, una altra. I una altra. Així fins que ens vam quedar amb una caixa diminuta on dins hi havia... un sobre!

—Com ens heu enganyat! —va dir el meu germà.

—Ni se m'havia ocorregut! Això de les caixes ha estat idea teua, veritat que sí, oncle?

—Com em coneixes Dani, he, he!

—Ara sí que se n'anem! —va exclamar la mare. Aquest viatge ha sigut la meua força, la meua il·lusió... Ara és el moment, veritat que sí, amor?

—va dir la mare fent-li l'ullet al pare.

—I tant, cal viure...

—No comences una altra vegada, pare, no, per favor —es va queixar el meu germà, impedit que el pare acabara la seua frase preferida.

Marc i jo vam traure emocionats els quatre bitllets d'avió dels sobres.

—Se n'anem d'ací tres setmanes. L'oncle es quedarà amb Nela —va dir la mare.

—Bub-bub!



I per fi, dos anys després del previst, complim el nostre somni: aquell viatge amb avió que tant havíem desitjat. I tant que va ser meravellós! Va ser, realment, inoblidable només pel fet que se'n vam anar els quatre junts, sans i estalvis.

I és que, com bé diu el pare, cal viure el dia a dia perquè... qui sap què passarà el cap de setmana que ve?



Et pots descarregar aquest llibre gratuïtament a

www.pacientes.gsk.es



Amb el patrocini de:

